

Forfatter: De tvende Draaber

Titel:

Citation: "De tvende Draaber", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 217. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-workid67711/facsimile.pdf> (tilgået 18. maj 2021)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

De tvende Draaber

Legende

En gammel, grubende Klosterbroder sad en Sommernat i sin Celle med en Bog foran sig, hvori hans Levnet var opskrevet og hvori han, som sædvanlig, vilde nedskrive en eller anden opbyggelig Tanke, inden han lagde sig til at sove i Lagkisten, der stod ved hans Side og tjente ham til Seng. Ved Lampen stod et Crucifix, med et Dødningshoved under, med Indskrift: *Memento mori*, og et Timeglas, som han mekanisk vendte, hvergang det var udrundet. I sin høire Haand holdt han en dyppet Pæn, hvori Blækket efterhaanden samlede sig i Spidsen til en Draabe. Han stirrede paa den sorte Draabe med ufravendt Blik, medens hans Aand syntes fordybet i den Tanke, han vilde nedskrive; men det var ham, som Tanken blev større og vægtigere, jo længer han grublede derpaa; ogsaa den sorte Draabe i Pennen blev større og tungere; men faldt dog ikke af.

Han tænkte paa det Ondes Oprindelse og Varsen, og paa Betydningen deraf hos alle Sjæle. Han tænkte nærmest paa det Ondes første Rørelse i hans egen Sjæl og paa enhver Skikkelse, hvori det var fremtraadt i hans Liv, fra hans tidligste Barndom, til den Time i hans Oldungsliv, som han nu vidste vilde udrinde, med det sidste Sandskorn i Glasset.

Enhver af de mangfoldige Fristelser, han, ved sin mægtige Tro og Aandens Kraft i hans Villie, havde overvundet, stod atter for ham i sin mest tillokkende Skikkelse, og han hævde. Det var ham, som den længst udkæmpede Kamp med alle Verdslighedens og Begjerlighedens Dæmoner skulde begynde paany og han nu, i sin Dødsstund, skulde overvældes af de Magters forenede Kræfter, som han ofte med hele sin Ungdoms og Manddoms Styrke kun med Møie havde besejret i deres enkelte Fremtrædelser. Ikke blot de overvundne Fristelser reiste sig paany, men de uovervundne, med deres uendelige Følgerække, stode i levende Billeder for hans aandelige Blik – og han blegnede.

Fra *Efterladte Eventyr og Fortællinger*, 1864

I sin Rædsel over det Ondes Magt i hans eget Liv og under en næsten afmægtig Kamp med dets lokkende og truende Gjenfærd slap han Tanketraaden, som han vilde følge til det Dæmoniske allerførste Ophav. Alle enkelte Billeder af, hvad der var fristet og forstyrret Menneskesjæle, samlede sig for hans indre Øie i en eneste forfærdelig Skikkelse, hvis ubestemte Omrids udvidede sig, som et Taagesløv, over Alverden. Han saae i det uendelige Taagesløv den Skuffelsesnes Raabe, hvorunder Løgnens Fader, som denne Verdens Fyrste, skjulede sig. Han saae ikke alene sig selv, men den hele skabte Verden – endnu og indtil alle Dages Ende – liggende dybt ligesom begravede i det Onde – og det var ham som den store Sjælefjende nu greb ham og førte ham ud over Jorden og alle Sjernehimle for at vise ham det Ondes Magt. Han holdt dog endnu Pennen med den sorte Draabe i sin Haand. Han følte hele sin Aandskraft, og han besvor Dæmonen vige tilbage til sit Ophav og skjule sig i Draaben, der var indviet til hans Tanke. Den Magt, som holdt ham ud over Verdensrummets uendelige Ocean, syntes nu fra sin falske Verdens omfattende Størhed at sammenkrumpe sig til sin Oprindelse, i sin Muligheds første Punkt i den lille sorte Blækdraabe, der bævede paa Spidsen af den gamle Besværgers Pen. Draaben faldt, men det hele uendelige Verdensrum blev sort deraf for Besværgersens Øie, som den mørkeste Gravløvling. Pennen var falden af hans Haand, og med grændselos Forfærdelse styrtede han selv ned i det uendelige Mørke.

»Forbarmende Gud og Frelser!» udbrød han og trykkede det Crucifix til sit Bryst, som havde staact ved hans Lampe og som han ubevidst havde grebet, inden han bortførtes i det svimlende Syn. Det var ham nu som det døde Frelserbillede fik Liv i hans Haand og saac paa ham med den evige, almægtige Kjerligheds Taare i sit Øie.

Paa denne Draabe stirrede han nu alene, som før paa den sorte Draabe i hans Pen. Den voxede og faldt, og hvor den faldt, blev Verdensrummets sorte Ocean et Øieblik til et Blodhav; men i samme Øieblik stod Solen op derover og han saac, det var et Hav af himmelske Roser. I samme Nu belyste Morgensolen i Klostercellen den gamle Seers Aasyn og Skikkelse, han laa bleg, men stille, med et næsten forklaret Ansigt i sin Liggiste.

Lampen var udbændt, Timeglasset var endnu ikke helt udrundet; men inden dets sidste Sandskorn udrandt, stode de fromme Klosterbrodre ved den Døendes Leie og modtog hans sidste Velsignelse.

Hans Ben laa paa Gulvet, en Blækdraabe laa paa Bladet. I det aabne Cellovindu stod en rød Blomst, han engang havde hjembragt fra Østerland og fra hvis fine Blad en rosenrød Dugdraabe var nedfalden paa Karmen.

Den Døende pegede ud mod den rosenrode Morgenhimmel og fortalte Brødrene i faa Ord, hvad han havde seet. Det sidste Sandkorn udrandt af Timeglasset. Den Gamles Rost var forstummet med hans sidste Bøn. Hans Hænder lae foldede over hans Bryst. Hans Øine vare lukte; men hans sidste Suk var blevet til et himmelsk Smil paa hans Læber. Ved hans Jordefærd laa Bogen med hans Levnet og hans fromme Aftentanker ved hans Baare. Hans sidste Tanker om det Ondes Magt og Oprindelse stode, som en eneste stor Blækdraabe, paa det sidste Blad; men ved Bogens Side stod den røde Blomst endnu med sine lange nedhængende Blomsterklokker, der havde en Dugdraabe fra Sommermatten i hvert af de fine Bøgere.

Det var den Blomst, som de Lærde kalde Fuchsia, men som siden almindelig kaldes Christi Bloddraabe.